

EDITORIAAL

Onzekerheid troef? Waakzaamheid geboden!

De lichte euforie na het afsluiten van het regeerakkoord eind vorig jaar, met onder meer de torenhoge verwachtingen rond de zesde staats-hervorming, heeft al vlug plaatsgemaakt voor heel wat onzekerheid en gemor. Wie gedacht had dat na de onzekere periode van de rege-ringsonderhandelingen en de 'lopende zaken' er eindelijk wat meer duidelijkheid en zekerheid zou komen, komt (tot nader order) bedrogen uit. Er worden wel heel wat maatregelen aangekondigd, maar over de uitvoering kan men (voorlopig) geen uitsluitsel geven. Laat staan dat men al weet wie en op welk niveau voor deze uitvoering zal instaan, en vooral: met welke middelen...

Wie net voor zijn brugpensioen stond, mag zijn dromen nog wat opbergen... Voor wie net een huis gebouwd heeft, en – uiteraard – rekenende op een mooie fiscale aftrek, is het nog 'even wachten' om te weten hoe dit systeem er in de toekomst uit zal zien... Wie een 'groene' investering plande, zal voortaan wel twee keer nadenken... (Alsof ons landje op vlak van ecologie zo goed scoort, dat de overheid een afwachtende houding kan aannemen en alles maar van het 'private initiatief' kan laten afhangen...) Wie schoolverlater is, mag nog wat langer genieten van zijn 'wachtuitkering' of met de nieuwe term 'inschakelingsuitkering', en dan denken we vooral aan de nu reeds moeilijk 'inschakelbare', laaggeschoolde e.a. kansarme jongeren, die nog moeilijker inschakelbaar gaan zijn als de oudere werknemers voor hen geen plaats meer (mogen) maken... En als er nu reeds (bijna) geen werkgevers zijn die 50-plussers nieuwe kansen willen geven op de arbeids-

markt, dan zal een premie links of rechts daar ook niet veel aan veranderen... En dan hebben we het nog niet gehad over de vluchteling die hier zijn geluk (en dat van zijn kinderen) komt zoeken. Onzekerheid troef, dus...

Het effect van deze federale maatregelen op de (financiële) hulpverlening is natuurlijk nog niet in te schatten, maar als we weten dat nu reeds heel wat jongeren en jonge gezinnen beroep moeten doen op schuldhulpverlening of dat de stille bedeling van voedsel- en andere hulp-pakketten zeker niet achteruit gaat, vrezen we dat het met onze welvaartsmaatschappij niet de goede kant opgaat... Is het in deze constellatie verwonderlijk dat we met het hoogste aantal zelfdodingen zitten en dat depressie goed op weg is om de meest voorkomende ziekte te worden?

Wanneer er in het verleden moest bespaard worden, bleef de welzijnssector (gemeenschapsmaterie) grotendeels buiten schot. Een indexesprong voor de werkingskosten daargelaten, of een tijdelijke personeelsstop in een verleden, waarvan we evenwel nu nog de (gecumuleerde) gevolgen dragen. Niemand durft zich er op dit moment (eind januari 2012) over uitspreken wat de gevolgen gaan zijn voor onze sectoren. En dan hebben we het nog niet over onze werknemers, die ook geconfronteerd worden met de algemene regeringsmaatregelen. Dagelijks komen er vragen op het Verbond binnen hoe het zit met de 'uitloopbanen' voor onze werknemers, en ook wij kunnen alleen maar aanraden om af te wachten. Ook hier sluipt op alle vlakken de onzekerheid binnen...

Het is belangrijk dat 'onze' Vlaamse Minister van Welzijn besparingen zoveel mogelijk kan vermijden en – als dat niet kan – het effect ervan in onze (en zijn) sectoren goed inschat. Anders zal er van de reeds zo vaak beloofde vermindering van de wachtlijsten in de zorg (over een 'oplossing' durven we al niet meer spreken) weer niets in huis komen, zullen noodzakelijke investeringen in een aangepaste zorginfrastructuur noodgedwongen uitgesteld worden, wordt kinderopvang zeker niet toegankelijker voor mensen met lagere inkomens...

Of gaat het allemaal zo'n vaart niet lopen, en worden we onterecht 'gewaarschuwd' om op onze hoede te zijn? Hebben de stakers van 30 januari zich laten (mis)leiden door doemdenkers of zal later blijken dat dit profeten zijn? Kan er nog iets aan gedaan worden of kunnen we alleen maar ondergaan, letterlijk en figuurlijk? Spelen we – tegen beter weten in? – mee in het orkest van de Titanic?

Als 'gemiddelde' Vlaming hebben we het natuurlijk niet zo slecht. Ons 'gemiddeld' inkomen is er de jongste jaren met zo'n 18% op vooruit gegaan, kwam (toevallig) ook in deze periode in het nieuws... Al moeten we met 'gemiddelden' natuurlijk oppassen, want hoe zit het met de 'uitersten'? De kloof tussen arm en rijk, bijvoorbeeld. We weten allemaal, van Di Rupo tot Klein Pierke, dat die kloof blijft groeien. En wat doet die nieuwe regering daarvoor?

Het zal dus toch belangrijk zijn om 'de politiek' te blijven volgen, zowel federaal als op Vlaams niveau, niet in de eerste plaats voor de 'gemiddelde' Vlaming, maar vooral voor de 'uitersten' aan de onderkant. Het zijn zij toch waarvoor wij verantwoordelijkheid dragen!

Fons GEERTS,
Eindredacteur